

Els petits secrets del poder puguen a escena

El teatre de la política

Jorge-Yamam Serrano recrea a 'Camargate' la conversa entre Alicia Sánchez-Camacho i Victoria Álvarez

Jordi Casanovas farà 'Pujol, president' després de l'èxit de 'Ruz-Bárcenas', i a Madrid esclata 'Las guerras correctas'

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

Lesmolat Groucho Marx ja ho va advertir: «La política és l'art de buscar problemes, trobar-los, fer un diagnòstic fals i aplicar després els remeis equivocats». Un art, doncs, d'indiscutible teatralitat, que els últims temps s'ha convertit en una mina inesgotable i sorprenent. La ficció ha quedat enrere. Les martingales dels poderosos han inspirat *Ruz-Bárcenas*, *Las guerras correctas*, *Hendaya*, el musical, *Confesión de un expresidente...*. A partir de l'11 de març, al Tantarantana, s'hi veurà el *Camargate* de la companyia Teatro de Cerca. Jorge-Yamam Serrano, creador de l'estupenda *Que vaya bonito*, firma la recreació basada en la famosa conversa (gravada per Método 3) del 7 de juliol del 2010 al restaurant La Camarga entre la líder del PPC, Alicia Sánchez-Camacho, i Victoria Álvarez, ex-amant de Jordi Pujol Ferrusola.

A partir de la gravació real i d'altres documents verídics que es mostren en una pantalla, l'autor i director ha cuinat una peça de teatre documental que revela «de manera còmica, a vegades esperpèntica», el funcionament de la corrupció i els passadissos del poder. «Són com *Les llobes de Wall Street*. La realitat no es pot superar. El teatre està en la política», conclou Serrano, que fins i tot ha hagut de posar-hi fre i ordenar el «torrent verbal» de les comensals perquè la platea les entengues. La seva conversa va ser molt més «atropellada i esbojarrada». Les actrius Cristina Gàmitz i Anna Sabaté, sota els ficticis noms d'Antonia i Bibi, ens ho expliquen.

Camargate comença amb la líder del PP tirant pilotes fora i amenaçant els periodistes al Parlament després

del succés i salta en un *flash-back* a La Camarga. Un individu (igual que l'agent de la Stasi de *La vida dels altres*) espia les protagonistes. Entre plat i plat, elles destapen els draps bruts i el seu gust pels drapets de Zara i les bosses de pell de cocodril, addicció confessada de la que es diu Antonia. Claven les dents en els poderosos —Prenafeta, cas Pretòria, els Pujol, Artur Mas, Piqué, Moragas, Rubalcaba, el cas Palau, Felip Puig...— i els tèrbols assumptes a Tarragona i Andorra, i es relaxen debatent sobre el bòtox i la cirurgia maxil·lar.

Serrano va somiar dur a escena l'assumpte de La Camarga, d'una «teatralitat extrema, bestial», va investigar profundament què va passar i va prendre com a referents la sèrie *House of cards*, la pel·lícula *El Divi* i *Maria Estuardo*, de Schiller. Alguns espectadors podran seguir molt de prop la conversa, integrats en l'escenografia del restaurant.

Gàmitz, que en l'obra fa servir una pròtesi dental, li ha agafat el gust al seu personatge. «M'encantaria fer un cafè amb Camacho. Adverteixo

«He volgut llançar preguntes sobre les clavegueres de la democràcia», assegura Gabi Ochoa

«Són com 'Les llobes de Wall Street'. És una comèdia esperpèntica», diu l'autor de l'obra sobre La Camarga

en ella un dolor i una soledat que tracta d'omplir amb bosses i amb l'aprovació de tothom. Té una necessitat immensa de poder i de dominar les situacions. No és fàcil el paper de la dona en el poder perquè ha d'assumir un rol masculí de força». «Se sent traïda, desemparada i es desfoga», diu Sabaté. «És molt Medea, està ferida i l'olla a pressió explota», intervé l'autor.

RIALLS I INDIGNACIÓ // La intenció és que el públic «es diverteixi i alhora s'indigni», afegeix Serrano. Així passava amb *Ruz-Bárcenas*, l'obra de Jordi Casanovas que sota la direcció d'Alberto San Juan va aplaudir al desembre. La fidedigna recreació de la declaració de l'extresorer del PP davant el jutge Pablo Ruz, el 15 de juliol del 2013, va deixar perplex el personal. Però la barra del protagonista va disparar més d'una riallada entre la noquejada platea. Casanovas tornarà a la càrrega. Prepara *Pujol, president*, un projecte fruit de la seva indignació amb el qui «durant 20 anys va dictar la moralitat dels ciutadans de Catalunya». «Tenim dret a passar comptes amb ell», reclama. «Serà una versió de *Ciudadà Kane*, un recorregut puntejat de ficció des de la seva infància fins a la seva vellesa. Necessitem clavar cops de puny perquè la realitat ha superat la ficció».

TEATRO DEL BARRIO // A Madrid, el Teatro del Barrio fundat per Alberto San Juan bull com a escenari de bregues polítiques. Acaba d'estrenar-s'hi *Las guerras secretas*, basada en l'entrevista que Iñaki Gabilondo va fer a Felipe González el gener del 1995 sobre els GAL. Una entrevista que, per a l'autor de l'obra teatral, Gabi Ochoa, va suposar «un abans i un després en la relació entre política i periodisme a Espanya». Ochoa ha volgut llançar «preguntes sobre les clavegueres de la democràcia, com molt bé fa el documental *Ciudad morta*». Deixa via lliure al públic per a la reflexió sobre el que va passar, sense abandonar el vessant d'espectacle. «Com deia Javier Daulte, el teatre hauria de ser compromès i lúdic, tot en un. És el que hem intentat fer amb aquesta obra, que, en ocasions, té un aire de comèdia bufa, i en d'altres, de western de paraules».

«El teatre és una arma carregada de veritat, més reflexiu que les notícies que treballen la immediatesa», dispara el franc tirador valencià, que

Anna Sabaté i Cristina Gàmitz, les protagonistes de 'Camargate'.

Luis Callejo (Iñaki Gabilondo), Manolo Solo (González) i Chani Martín (Rubalcaba).

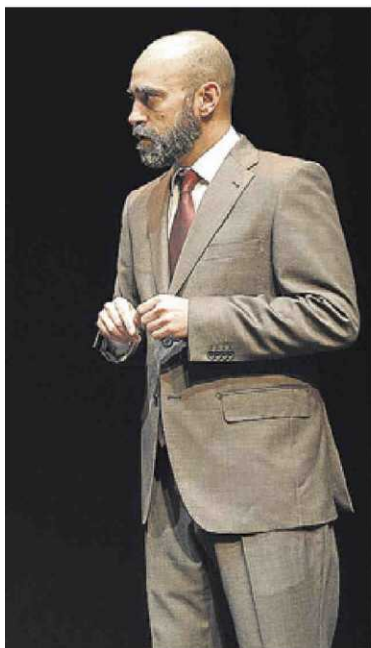

Pedro Casablanc i Manolo Solo, a 'Ruz-Bárcenas', de Jordi Casanovas.

FERRAN SENDRA / TEATRE DE BARRIO
Alberto San Juan, protagonista de 'Confesión de un expresidente...'

Un moment del musical 'Hendaya. Cuando Adolfo encontró a Paco'.

assimila l'auge del teló polític a una crisi que «ha burxat la nostra consciència crítica. Potser impulsada pel 15-M i el ija n'hi ha prou!». També anuncia que algú afi a l'expresident va veure la funció i l'hi va fer saber. «És la primera vegada que les meves paraules aixequen murs d'indiferència, quan no d'odi». Per ell, només hi ha dues coses que no es poden fer en escena: «Matar i practicar el sexe. Això últim seria pornografia, no teatre». La seva pròxima bala serà per als successos a l'Institut Lluís Vives de Valencia, el febrer del 2012, quan els policies van carregar contra els estudiants.

Un altre González, Ignacio, president de la Comunitat de Madrid, ha

«Cal clavar cops de puny. La realitat ha superat la ficció», assegura Jordi Casanovas

inspirat González, la nova obra d'Isaac Rosa que també veurà la llum a la sala de Lavapiés. «Intenta ser una mirada àmplia al saqueig que els ciutadans madrilenys hem patit les últimes dècades». Alberto San Juan protagonitza *Confesión de un expresidente que llevó a su país a la crisis*, en què l'autor David Carnevall i va buscar paral·lelismes entre l'Argentina del *corralito* i la Itàlia actual.

Les mirades al poder es multipliquen. Des del sorprenent musical *Hendaya. Cuando Adolfo encontró a Paco*, fins a un curt de Jorge-Yaman Serrano que s'atreveix a fantasiejar amb un Urdangarín a qui «dos nanos segresten, apallissen i deixen fet un eccehomo». ≡